

Ter staving van haar stellingen voert verzoekster vier middelen aan.

Met haar eerste middel betoogt verzoekster dat, door de door Arkema begane inbreuk aan Elf Aquitaine en Total toe te rekenen op basis van een louter vermoeden dat verband hield met de omstandigheid dat ten tijde van de feiten verzoeksters kapitaal nagenoeg volledig in handen was van deze vennootschappen, de Commissie blijk heeft gegeven van een onjuiste opvatting van het recht en de feiten bij de toepassing van de regels inzake de toerekening aan een moedervennootschap van de praktijken van haar dochtervennootschap, en het non-discriminatiebeginsel heeft geschonden. Verzoekster stelt dat zij dit vermoeden dat zij onder controle stond, in de loop van het onderzoek heeft weerlegd. Zij voert bovendien aan dat de Commissie de krachtens artikel 253 EG op haar rustende motiveringsplicht niet is nagekomen en het beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden door niet te antwoorden op de argumenten die verzoekster in haar antwoord op de mededeling van de grieven heeft aangevoerd.

Als tweede middel stelt verzoekster dat de Commissie blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door het „aanvangsbedrag” van Arkema's geldboete ter afschrikking met 200 % te verhogen uitgaande van de omzetcijfers van haar toenmalige moedervennootschappen, Total en Elf Aquitaine, aangezien de gelaakte inbreuk volgens verzoekster niet aan de ene of de andere van deze vennootschappen, dan wel aan hen gezamenlijk kon worden toegerekend. Subsidiar, in het kader van dit middel, betoogt verzoekster dat, ook al zou de inbreuk aan de moedervennootschappen kunnen worden toegerekend, de Commissie het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van de gelijke behandeling heeft geschonden door ter afschrikking op het „aanvangsbedrag” van de aan Arkema opgelegde geldboete een vermenigvuldigingsfactor van 3 toe te passen (hetzij een verhoging met 200 %).

Op de derde plaats stelt verzoekster dat de beschikking het „basisbedrag” van Arkema's geldboete onrechtmatig met 50 % heeft verhoogd wegens recidive. Zij voert aan dat de toepassing van het begrip recidive in casu klaarblijkelijk buitensporig en in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is, daar het gaat om inbreuken die door de Commissie werden veroordeeld uitgaande van feiten uit het verleden. Voor het overige verwijt verzoekster de Commissie schending van het beginsel „ne bis in idem” en het evenredigheidsbeginsel, aangezien de Commissie reeds meermaals rekening heeft gehouden met eerdere veroordelingen in andere recente beschikkingen, waarin zij Arkema reeds een verhoging met 50 % van de boete had opgelegd wegens recidive. Verzoekster stelt opnieuw te zijn veroordeeld voor dezelfde feiten.

Ten slotte betoogt zij dat de beschikking feitelijk noch rechtens gegrond is voor zover aan verzoekster geen verlaging van het boetebedrag van meer dan 30 % is toegekend wegens haar medewerking tijdens de procedure. Verzoekster voert aan dat de Commissie een kennelijk onjuiste beoordeling heeft verricht en blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door deel B van de clementieregeling⁽¹⁾ niet toe te passen teneinde haar een vermindering van 50 % van de boete toe te kennen.

⁽¹⁾ Mededeling van de Commissie betreffende immuniteit tegen geldboeten en vermindering van geldboeten in kartelzaken, PB 2002 C 45, blz. 3.

Beroep ingesteld op 19 juli 2006 — Total en Elf Aquitaine/Commissie

(Zaak T-190/06)

(2006/C 212/70)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoeksters: Total SA en Elf Aquitaine (Courbevoie, Frankrijk) (vertegenwoordigers: E. Morgan de Rivery, advocaat, en A. Noël-Baron, advocaat)

Verweerster: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies van verzoeksters

- primair, nietig te verklaren de artikelen 1, sub o en p, 2, sub i, 3 en 4 van beschikking C(2006) 1766 def van de Commissie van 3 mei 2006;
- subsidiar, te herzien artikel 2, sub i, van de beschikking C(2006) 1766 def van de Commissie van 3 mei 2006, voor zover Arkema SA daarin wordt veroordeeld tot een geldboete van 78 663 000 EUR waarvoor Total SA gezamenlijk en hoofdelijk aansprakelijk is ten belope van 42 000 000 EUR, en Elf Aquitaine SA ten belope van 65 100 000 EUR, en het bedrag van de betrokken geldboete tot een passend bedrag te verlagen;
- de Commissie in elk geval te verwijzen in alle kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Met het onderhavige beroep vorderen verzoeksters gedeeltelijke nietigverklaring van beschikking C(2006) 1766 def van de Commissie van 3 mei 2006 in zaak COMP/F/38.620 — Waterstofperoxide en perboraat, waarbij de Commissie heeft vastgesteld dat de ondernemingen waartoe de beschikking is gericht, waaronder verzoeksters, inbreuk hebben gemaakt op artikel 81, lid 1, EG en artikel 53 EER-Overeenkomst door deel te nemen aan een samenstel van overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen, namelijk de uitwisseling van informatie tussen concurrenten en afspraken over de prijzen en de productiecapaciteiten alsmede het toezicht op de uitvoering van deze afspraken in de sector waterstofperoxide en natriumperboraat. Subsidiar vorderen zij verlaging van het bedrag van de geldboete die werd opgelegd aan hun dochteronderneming, waarvoor zij gezamenlijk en hoofdelijk aansprakelijk zijn.

Primair berust het beroep op tien middelen.

Om te beginnen betogen verzoeksters dat de bestreden beschikking hun rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld schendt.

Ten tweede betogen zij dat de bestreden beschikking, voor zover zij hen veroordeelt voor de in het geding zijnde inbreuk door hun dochteronderneming, niet voldoet aan de motiveringsplicht, omdat de redenering van de Commissie — die verzoeksters deels als tegenstrijdig aanmerken — onvoldoende is uitgewerkt met betrekking tot de nieuwe houding die jegens hen is aangenomen, en omdat de Commissie de precieze gegevens die verzoeksters aanhaalden ter rechtvaardiging van hun stelling dat zij zich niet inlieten met het beheer van de dochteronderneming, heeft genegeerd door haar weigering om daarop te antwoorden.

Verzoeksters stellen bovendien dat de bestreden beschikking is voorbijgegaan aan het feit dat in artikel 81 EG en artikel 23, lid 2, van verordening 1/2003 ⁽¹⁾ hetzelfde begrip onderneming wordt gehanteerd, alsmede aan de regels die de verantwoordelijkheid van een moedervennootschap voor de door haar dochtervennootschap begane inbreuken beheersen. Aangaande dit laatste middel betogen verzoeksters dat de Commissie is voorbijgegaan aan het door de gemeenschapsrechter vastgestelde kader van zijn bevoegdheid om door een dochtervennootschap begane inbreuken toe te rekenen aan de moedervennootschap. Zij heeft eveneens een verkeerde uitlegging gevolgd van de rechtspraak inzake de toerekening, een uitlegging die strijdig is met de beschikkingspraktijk ter zake. Volgens verzoeksters heeft de Commissie bovendien het beginsel van de zelfstandigheid van de rechtspersoon geschonden.

Verzoeksters voeren eveneens aan dat de Commissie kennelijk onjuiste beoordelingen heeft verricht door het vermoeden van toerekenbaarheid verkeerd op Total toe te passen en door, bij de beoordeling van de recidive, te stellen dat de bij de bestreden beschikking veroordeelde dochteronderneming steeds aan Total had toebehoord.

Verzoeksters betogen bovendien dat de Commissie meerdere fundamentele beginselen die door de lidstaten zijn erkend en deel uitmaken van de communautaire rechtsorde, heeft geschonden, zoals het non-discriminatiebeginsel, het beginsel volgens hetwelk eenieder de verantwoordelijkheid draagt voor zijn eigen handelen, het beginsel van het persoonlijk karakter van de straffen en het legaliteitsbeginsel.

Verzoeksters stellen ook dat de bestreden beschikking het beginsel van behoorlijk bestuur en het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Verzoeksters menen ten slotte dat de Commissie de regels inzake de vaststelling van geldboeten — zoals het beginsel van de gelijke behandeling — schendt doordat zij het aan verzoeksters opgelegde aanvangsbedrag niet met 25 % heeft verlaagd, terwijl zij dit wel heeft gedaan voor een andere partij tot wie de bestreden beschikking was gericht. Volgens verzoeksters is de bestreden beschikking bovendien in strijd met de regels inzake de bevoegdheid van de Commissie ter zake van het in aanmerking nemen van het afschrikkend effect, en schendt zij daardoor het vermoeden van onschuld en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeksters betogen ten slotte dat de bestreden beschikking misbruik van bevoegdheid oplevert omdat zij de verantwoordelijkheid voor de inbreuk van een dochteronderneming bij hen legt en hen gezamenlijk met haar veroordeelt.

Subsidiar stellen verzoeksters zich op het standpunt dat de geldboete die werd opgelegd aan hun dochteronderneming, waarvoor zij gezamenlijk en hoofdelijk aansprakelijk zijn, tot de juiste proporties dient te worden teruggebracht. Zij vorderen dat het aanvangsbedrag van de hun opgelegde geldboete met 25 % wordt verlaagd, en maken aanspraak op verzachtende omstandigheden, aangezien zij nagenoeg op hetzelfde moment werden veroordeeld tot de betaling van aanzienlijke geldboeten in twee gelijkaardige zaken.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag, PB L 1, blz. 1.

Beroep ingesteld op 18 juli 2006 — FMC Foret/Commissie

(Zaak T-191/06)

(2006/C 212/71)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekster: FMC Foret S.A. (Sant Cugat del Vallés, Spanje)
(vertegenwoordiger: M. Seimetz, advocaat)

Verweerster: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

- beschikking C(2006) 1766 def. van de Commissie van 3 mei 2006 inzake een procedure op grond van artikel 81 EG en artikel 53 EER-Overeenkomst (zaak COMP/F/38.620 — Waterstofperoxide en perboraat) nietig te verklaren voor zover verzoekster daarbij een geldboete wordt opgelegd;
- subsidiar, de aan verzoekster opgelegde geldboete te verlagen, en
- de Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters beroep strekt tot nietigverklaring, voor zover op haar betrekking hebbend, van beschikking C(2006) 1766 def. van de Commissie van 3 mei 2006 in zaak COMP/F/38.620 — waterstofperoxide en perboraat, waarin de Commissie tot de conclusie is gekomen dat de betrokken ondernemingen inbreuk hadden gemaakt op artikel 81, lid 1, EG en artikel 53 van de EER-Overeenkomst door deel te nemen aan één voortdurende inbreuk met betrekking tot waterstofperoxide en natriumperboraat, die zich over het gehele EER-grondgebied uitstreckte en hoofdzakelijk bestond in het uitwisselen van informatie over prijzen en omzetcijfers tussen concurrenten, prijsafspraken, afspraken tot vermindering van de productiecapaciteit in de EER en het controleren van mededingingversturende afspraken.